

REEMAN ERIKOISNUMERO:

Karanteeni-Reema

Sisällysluettelo

Pääkirjoitus.....	3
Tipsy Tips.....	4
Resepti Yksinäisyyteen.....	6
Self-isolation.....	7
Kirjakorneri.....	12
The Violinist.....	16
Movie Night.....	26
Fantasy Movie Night.....	28
True Story.....	30
Brain Stuff.....	33
Last Page Banter.....	36

Verban somet:

Facebook:	Verba ry
Instagram:	verba_ry
s-postilista:	Verbapapa
Kotisivut:	verba.fi
Muut Reemat:	verba.fi/reema

Karanteeni-Reema 2020 (c) Verba ry

Kirjoittanut: Saga Jarva & Visa Lukinmaa

Pääkirjoitus

Exciting times...mitäpä sitä muutakaan voisi sanoa. Elämäni aikana en voi muistaa montaa hetkeä, että oma henki olisi tuntunut näin mitättömältä kuin nyt. Virukset ovat kumminkin paljaalta silmältä piilossa. Mutta, vaikka pelkoa tunteekin täytyy meidän ymmärtää, että hätiköinti ei auta mitään. Tulemme aina olemaan haavoittuvaisia sille, mitä emme voi nähdä. Mutta emme ole kyvyttömiä sitä vastaan. Se vain vaatii enemmän henkistä voimaa, yhteistyötä ja kommunikaatiota, jotta saamme oman pelkomme ja vihollisemme kuriin.

Mutta miten voimme voittaa? Antamalla jokaiselle mahdollisuuden tehdä osuutensa. Peskäämme kätemme, pysykäämme kaukana niistä, joita meidän ei tarvitse nähdä ja pitäkäämme itsekuri kauppoissa. Visa kumminkin haluaa ne saatanan irtokarkkinsa ja hän tulee kiukkuisaksi, jos te pirulaiset ne varastatte ennen kuin hän ehtii kauppaan. Vieköä vaikka ne makaronit, mutta jättäkää kaiken pyhän nimessä nuudelit Sagalle (ainakin ne tulisimmat).

PSA:

Tämän Reeman erikoisnumeron tarkoituksena ei ole olla opetuksellinen (tarkastakaa THL:n ohjeet, jos pelkätte olevanne alistunut), vaan aiheuttaa kammutusta ja ahdistusta huonoilla vitseillä ja tarinoilla. Visa ei myöskään osaa suomea, joten pisimmät tarinat ovat englanniksi (suck it).

PSPSA:

Jos seuraatte viruksen leviämistä sosiaalisen median kautta, on minulla vastuu varoittaa väärän tiedon leviämisestä julkisilla alustoilla. Ihmiset ovat peloissaan ja tästä syystä monet etsivät jotain, jota syyttää tilanteesta. Tästä syystä, suosittelen kuuntelemaan terveysviranomaisia, jotka ovat Suomen tapauksessa kiitettävän vastuullisia ja hyvin aktiivisia antamaan perusteltuja faktoja viruksesta, siltä suojautumiseen ja muiden suojelemiseen. Kriittisempää tietoa halutessasi, seuraa Ylen tarjoamia uutistiedotteita, jotka antavat maailmanlaajuista tietoa viruksen etenemisestä, sekä viranomaisten toiminnasta.

TIPSY TIPS

Vaikka karanteenissa et olisikaan, on silti tärkeää muistaa, että suuria kokoontumisia ja ylimääräistä altistumisen vaaraa tulisi välttää. Tästä syystä, vaikka et tuntisikaan sairauden oireita, vältä tiloja, joissa voisit altistua. Esimerkiksi minä olen huono esimerkki tällaisesta käytöksestä, koska menin paikalliseen kahvilaan istumaan ja kirjoittamaan tätä osiota. Täällä on erittäin vähän asiakkaita: minä ja kaksi riskiryhmään kuuluvaa pappaa. Barista näyttää vaalealta...oh, f—

Anyway. Luin Ylen instagram tililtä, että suklaa on tärkeää henkisen mielialan säilyttämiseksi. Tätä minä kannatan! Ikävä kyllä, minulla on huono itsekuri herkkujen kanssa ja ne usein katoavat ennen kuin ehdin sänkyyn makaamaan. Tästä syystä, suosittelen herkkujen pakastamista (tai vähintäänkin jääkaappiin laittoa). Siellä ne ovat piilossa silmiltä, ja turvassa sielulta, joka ei voi läpäistä jääkaapin metallikuorrutetta.

Lisäksi, kommunikointi on tärkeä osa yhteiskuntaamme, sekä henkistä turvallisuuden tunnetta. Suosittelen siis, että olette puhelinyhteyksissä vähintäänkin kahteen ihmiseen

päivässä. Tämän voi korvata viestintäsovelluksilla, kunhan osaa löytää nautintoa erilaisista kirjoituksista. Muistakaa olla yhteyksissä isovanhempiinne!

Ruuanhamstraamisesta minun pitää mainita, että on tärkeää olla turvavara, mutta turhanpäiväinen kahminta vain vaikeuttaa yhteyskunnan, sekä muiden ihmisten oleskelua. Ole fiksu ja reilu ostoksiesi tekemisissä ja muista pakastaa lihaa, jotta se ei pilaannu odottaessasi. Jos pelkää, että liha menettää pakastaessa laatuaan, älä: lukuisat lähteet ovat testailleet pakastamisen vaikutusta lihan laatuun ja havainneet, että yksi pakastuskerta ei aiheuta havaittavaa muutosta lihan rakenteessa. Kahden ja useamman kerran pakastaminen, kumminkin voi aiheuttaa sitkeyttä lihassa (jauhelihasta en tiedä).

Vessapaperin hamstraamisesta näytti tulevan erittäin suosittu harraste monille. Kuinkahan pian nuo rullat siirtyvät torille myyntiin? Joka tapauksessa, tässä on muutama neuvo niille ajoille, joita joudutte viettämään lukittuina omissa taloissanne: ensiksi, pitäkää kirjaa siitä, kuinka monta palaa vessapaperia käytätte päivässä. Ei varmasti niin montaa, kuin ne hamstraajat luulevat. Pieni neuvo muuten, jos joudutte menemään julkiselle paikalle: ottakaa omaa vessapaperia mukaan, koska joku muuten ihan varmasti tulee varastamaan jonku Valkean vessoista paperit.

Toinen asia mitä voitte tehdä on mennä ulos lenkille, tai käydä katsomassa luontoa, haistelemassa kukkia, eiku...No jaa. Nyt tämän takatalven aikana on aika heittää ne reiälliset sukat menemään, kun muuten tuon lumen sulaessa kaikki vesi päätyy suoraan iholle (ainakin, jos sukkasillaan ulkona kävelet). Voit vaikka samalla oppia siivoamisen perusteet. Muista ottaa kaappienkin päältä! Ja alta! Kouluhommiakin voisi tehdä (mutta muistakaa ennen sitä kirjoittaa Reemaan artikkeli, koska deadline lähestyy ja wappua ei peruta).

Tunnelmallisiakin hetkiä voit kokea. Ota kynttilä kaapista ja kata pöytä kahdelle. Toisen lautasen voi jättää tyhjäksi, koska mielikuvitukselliset ihmiset harvemmin syövät. Kun istut alas ja kokeilet yllä mainittua reseptiä, ajattele sitä söpöä lukiokaveria, jolle et koskaan uskaltanut jutella (hei, uh, Saga. Onko kaikki hyvin?)

Sitten televisio! Tai tube, jos et ole kaapelin orja. Hanki itsehillintää valitsemalla televisiokanava ja pakota itsesi katsomaan sitä vähintään puoli tuntia. Ei tarvitse vaihtaa! Pidä. Itse. Kuri. Sitten lopeta, koska televisio on perseestä. Hyppää tietokoneen/läppärin ääreen ja avaa tube, kirjoita erillisiä hakuideoita, kunnes pääsi on tyhjä. Jos se kepponen pääsee tapahtumaan, kokeile näitä: ”Uuno Turhapuro”, joka ohjaa sinut suomalaisten vitsien maailmaan (muista itkeä), ”home yoga for beginners”, joka laittaa sinut pitkälle matkalle ympäri sielusi löytääksesi sisäisen yogisi, ja viimeiseksi vaikka ”Baumgartner Restoration”, joka ohjaa sinut kauniiseen taiteen maailmaan ja kouluttaa sinulla pienen koskettelun tarpeen.

Koskettelusta puheen ollen...

Pikainen resepti: Makaroni-jauhelihajuttu yhdelle yksinäiselle opiskelijalle

Tarvikkeet:

0.5l vettä

100g makaronia (n. 2dl vesilasi)

80-100g jauhelihaa

0.1dl kermaa

Mausteita

Laita vesi kattilaan ja lieden lämpö yli-keskitasolle (4). Lisää makaronit kattilaan, kun se on ollut päällä muutaman sekunnin ja lisää suolaa kattilaan, joka antaa makaroneille hieman eristäytymisen halua. Anna kiehua, kunnes vedentaso on makaronin puoleenväliin. Odota kaksi minuuttia, ja laita pannu päälle maksimiteholle. Odota minuutti ja lisää liha. Sekoita ja hajota liha pieniksi papanoiksi, jolloin ne sekoittuvat tasaisesti valmiissa annoksessa. Laske lieden teho molemmilla tasoilla ala-keskitasolle (3) ja anna paistua ajoittain sekoitellen noin viisi minuuttia, tai kunnes et näe lihassa punaisia kohtia. Mausta liha haluamallasi mausteilla (minä käytän cayennepippuria, valkosipulijauhetta, hieman currya, suolaa, mustapippuria ja paprikaa). Sammuta makaroniliesi ja kaada ylimääräinen vesi pois, mutta jätä hieman pohjalle. Kaada makaronit pannulle lihan sekaan ja sekoita aggressiivisesti, kunnes loputkin vedet ovat haihtuneet pannunpohjalta. Lisää ripaus kermaa, suolaa & pippuria (uudestaan), sekä ripaus sokeria ja sekoita viimeisen kerran. Siirrä ruoka lautaselle ja nauti: olet vitun köyhä!

Self-isolation

Two weeks of vacation. Alright. Two weeks of nothing but rest and gaming. Love it. Two weeks of just sitting on my ass, watching TV, playing games and beatboxing just to remain sane. Not okay. It's day three, and I'm already bored to death.

I sighed while lying on my back, staring at the ceiling. The same white coarse surface that I had stared for near three years now; it hadn't changed a bit. I still saw the same scratch mark on it that a friend of mine had done with an 'accidental' swing of one of my decorative swords. I gave them a gloomy look: there they sat, three of them side by side on the windowsill of my tiny box-apartment, partially covered by a thin veil of a curtain. Flanking them were potted plants: just decorative cactuses that required little to no water (or memory to irrigate).

With a push, I kicked myself off the bed and hobbled over to the window. I peeled back the curtain and glanced at the beautiful weather outside: it was sunny, the ground was nearly clear of snow with only small puddles remaining of the thin stacks that had just days ago filled the ditches and covered the street under a small layer of grey mush.

There was no one outside. It was day three...of fourteen.

I let the curtain fall back into place and collapsed with a heavy sigh onto a sofa positioned between the bed and the window, looking straight at a flatscreen TV. I could have reached out for the controller sitting beside me and played a few hours of some game, but I had no liking to the thought: it was so boring to just sit still. I wanted to go outside, play a little, drink, get drunk and FUCKING PARTIII! But alas, I sighed, such was not to be.

I went into my kitchen, a small alcove separated from the living space by a hip-high partition. I pulled out some macaroni, a couple of tomatoes and a small cube of meat that I'd melted overnight. I pulled another piece from the freezer and laid it on a plate to unfreeze in the fridge. With a bit water in a pot, a pinch of salt and some ground pepper (it helped ooze some spice into the macaroni) I boiled them and put the meat, ground beef on a medium heat while I

prepped the tomato. My hand diced the tomato swift, just as the water with the macaroni started steaming; the ground beef was far from ready. Now, it was a waiting game.

I leaned against the wall of my kitchen, rested my head against it. My ear prickled as I heard a soft tremble through the wall. It was ever so slight, faint...then I heard a thumping. I pushed off the wall and examined the room: the sound had stopped. I looked at my bookcase, the ever standing piece of white painted plywood that sat against the far wall behind my bed. The sound had come from there: an earthquake? I pondered. Had to have been.

The trembling disappeared as I heard the simmering of the meat on the pan, just about to burn. Moving with haste, I took a wooden spatula and stirred, broke up the now softened meat, adding the diced tomatoes and water. I began turning the simple meal into something gorgeous. I sieved the macaroni as they had boiled for six to seven minutes and quickly doused them into the pan, adding some cold water right after them. I salt & peppered the meal and sat back to wait for most of the water to dissipate and the tomato soup to stiffen. It took just a couple more minutes before I was ready to taste the perfection that I had created.

It was one of those few peaceful moments of my day now. A time when my thoughts weren't trying to tear me apart, but gave me air to focus, accomplish something. Unfortunately one could eat only a few times a day with the reserves I had prepared...for fourteen days. After I finished my meal, my stomach radiating with warmth, I returned to bed and laid on my back. I stared at the ceiling for what felt like hours until the time passed till it was time to go to bed.

It was day four. Then five. Then six. And then seven. Eight. Nine. I sighed as I stared out the window. I didn't dare move the curtain lest someone outside saw me. Who was I kidding: There was no one outside. It was cold, barren and empty. Snow storm had rolled by and now everything was dusted with a white layer of snow. Particles still fluttered in the air, twisted and tumbled off the roof by the high winds from the west. The trees outside seemed heavy, ready to collapse under the weight.

I scratched my beard. It had grown a lot in the past...six days. Why bother to scrape it off every morning? There was no one to see the patchy

growth, nor the skin underneath that was starting to grow pale. I sniffed and coughed. Relax, it's nothing too dangerous, just some stuffiness. I guess I should open the window and let some fresh air in.

As I reached for the handle, I felt another earthquake. It shook the room and I tumbled onto my wooden tiled floor. The trembling didn't stop and I crawled for my bed; not the top, but underneath where I would be protected from falling rubble. I dove into the depths. Dust caught my nose and forced me to sneeze. I wheezed as the tiny particles were sucked into my airways but I wouldn't move. I hugged my head and curled into a ball, waiting for the trembling to end but it only seemed to strengthen: the drilling and shrieking of the entire house was horrifying. Then it stopped.

I waited under my bed for minutes. Aftershocks, I knew, could come and destroy what had been weakened. None came, though. It took me over an hour to trust this sense, but when I finally arose from under my bed, I saw everything as I'd left it. Not a book had fallen, not a speck of dust had been loosened off the roof. The scratch, I saw, was still there: Maybe it was a little wider? I shivered at the thought. Would have to call maintenance about that, once the quarantine was lifted.

My phone rang. It pulled my attention away from the fright I'd just shown. Perhaps it was for the best that I kept the curtains closed. Would've been embarrassing had someone seen that.

I walked over to the table where I kept it. It was a small kitchen table, some chest high; I normally ate on a barstool set across from me. Grabbed my phone and checked the messages: nothing, nothing and nothing. Seemed like there were no new messages. The ringing had been my alarm: meal time.

I sighed, put down the phone and walked over to the kitchen to the right, hidden in the alcove. My table flanked the doorway to my balcony, was opposite of the TV and the doorway into the alcove was between the two. I pulled the pot, filled it with water and added salt & pepper and the macaroni and put it on medium. In a pot I added the meat and diced tomatoes with water. Then I waited.

I felt another trembling on the back of my skull as I rested my head against the wall. My eyes snapped to, my back straightened and I glanced around nervously. No way! I screamed internally. This had to be a joke. I

leapt underneath my table and waited. The trembling came and went; it was erratic, a dozen aftershocks all in quick succession. I pushed my hands against my ears and pressed my eyes closed. The trembling just wouldn't STOP!

There was a sudden peeping, loud and deafening bleep. The trembling stopped. I glanced around as my eardrums were being battered by a piercing howl of a fire alarm. "Shit!" I shouted. I saw my stove on fire, the flames already high enough to lick the air vents above it. The cupboards beside them were scorched and ready to catch flame. I rushed across the kitchen, daring the black smoke that was rising up to the ceiling towards a bright red box: I placed my hands on two straps and pulled a fire blanket from the box, but as I turned to face the flames I saw it was too late for it. The cupboards had caught fire, properly and the flames were spreading quick. I started coughing and my head grew lightheaded.

Holding my hands to protect against the heat of the flames, I rushed out. A few seconds were spent outside the alcove to scoop up my phone before I headed for the door. While running, I dialled up the emergency number.

"911, what's the emergency?" a voice came calm, a little tired.

"My apartment. It's on fire." I said, exasperated and afraid. I couldn't go outside, could I? I had to, I paused to think by the door. The smell of the fire, distinctly toxically acrid.

"What is your name and location?" the voice asked. I coughed. There was a pause. "Have you been diagnosed with the virus?"

"No!" I shouted. I started pulling on my shoes. Couldn't go shoeless out to the snow. "F—" I started spurting when the shoes put up a resistance.

"Your name and address," the voice repeated calmly, if a little annoyed.

"John Slobodan Molotov. I live at Daddy-long-legs-land street, apartment 13."

"Please evacuate the building and ensure that your building is aware of the danger," the voice said and disappeared, off to talk someone nicer, no doubt.

I didn't bother lacing the shoes. I pulled them on after some struggle and rushed out the door. I banged on the neighbours door, the opposite one too and the ringed their doorbells in a flurry of motion.

"What's going on?" a head poked through the first door I banged. It was

a woman who answered: they had a frail paper mask over their face, their eyes red and hair tangled. I must've looked far worse, for as soon as she saw my face, she recoiled. Then she noted the loud peeping coming from my apartment, the black smoke pillowing through the open door. Her eyes went wide and she turned around. "Hurry, kids..." she said before her door closed and her voice became too muffled to hear. The second door opened, the one I was standing in front of.

This one belonged to a brutish man: some forty pounds overweight with broad shoulders and hefty fists. Tattoos ran along the length of his arm and peeked through the collar of his stained white shirt: he had gloves on, thick work gloves, and protective goggles. Earphones stood above his ears as if he'd just raised them off. He had a shabby stubble on his face and he was wearing scruffy college pants five sizes too big and loosely held on by the rubber band.

"Whaz 'oing on?" the man asked with a high-pitched, off-toned voice.

"Who are you?" I asked stunned, forgetting all about my troubles and the fire that was consuming the house. The sight before me too odd to dismiss.

"Dero Garvonen. Garvosen Dero do me freenz."

My eyes drifted past him, to equipment I saw lying on the ground. It was construction equipment. I blinked until the smoke got into them and I started crying. I had a look of desperation, maddening confusion as I struggled to handle the emotions broiling inside me. Had the man been doing construction work? Now? In a time like this? What was going on his mind? I couldn't comprehend all the things I wanted to say. All I knew was that my apartment was on fire, and that the bleeping alarm was growing on my nerves. The past week, the days of isolation burned through my remaining restraint. My eye started twitching and I felt a shout form inside my throat: "WHAT THE FU—"

He coughed.

Visa Lukinmaa 2020

Kirjakorneri

Herätä sisäinen kirjatoukkasi!

Kotosalla kykkiessä voi aika käydä pitkäksi. Jos sellainen sattuu tapahtumaan etteivät somet, pelit ja suoratoistopalvelut tyydytä enää sinua, tartu kirjaan! Juu, siihen kirjahyllyssäsi unohdetuksi itsensä tuntevaan möhkäleeseen, jossa on kansien välissä sivuja, joilla on tekstiä. Siihen kirjaan. (Tai e-kirjaan, tee niinku lystää)

Mikäli kaipaat kirjasuosituksia, minä niitä mielelläni annan. En koskaan jätä välistä tilaisuutta suositella näitä kolmea kirjaa.

1) Väinö Linna: Tuntematon sotilas

Moni varmaan näki sen uuden leffan, ja olihan se hieno ja hyvin tehty. Mutta mikään ei vedä vertoja kirjalle. Nautin yleensäkin sotaromaaneista, mutta Tuntematon on aivan omaa luokkaansa. Vaikka sota ei olisikaan genrenä se aivan oma, voi tästä kirjasta nauttia silti. Hahmojen persoonat ja omat murteet pääsevät oikeuksiinsa kirjassa, ja sananvaihto on paikoin hulvatonta. Vaikka aihe itsessään voi tuntua ankealta, on konekiväärikomppanian seurassa suurimmaksi osaksi lystiä. Lisäksi olen sitä mieltä, että jokaisen tulisi lukea tämä teos. Mutta minä olenkin historianopiskelija.

2) Rosa Liksom: Hytti nro 6

Mikäli sota ei ole juttusi, mutta ankeus, tunne pysähtyneisyydestä ja hahmojen välinen jännite ovat, tämä kirja voisi olla juuri sinulle. Hytti nro 6 -kirjan tapahtumat sijoittuvat suurimmaksi osaksi junan hyttiin, missä nimettömäksi jäävä nuori nainen matkustaa yksin Trans-Siperian radalla kohti itää. Hyttiin hän saa seurakseen karunoloisen röiukon, joka yrittää tehdä matkasta mukavampaa itselleen ja hyttitoverilleen juttuja kertomalla ja kiskomalla tämän välipysähdyksillä mukaansa kaupungille seikkailemaan. Kirja maalaa Neuvostoliiton ankeudesta huolimatta kiehtovan unenomaisen tarinan, joka tempaisee lukijan aivan toiseen maailmaan, ja sytyttää kiinnostuksen ja innostuksen junamatkailuun. Ja sitäköön ei näinä aikoina kannata tehdä, joten lue vaan tämä kirja.

3) J-P Koskinen: Ystäväni Rasputin

Vielä kauemmas historiaan? Selvä. Koskisen kirjat ovat jännittävä sekoitus faktaa ja fiktiota. Kirjailija tekee taustatyönsä huolella, ja kaataa lopuksi joukkoon rutkasti oman mielikuvituksensa sepitettä. Ja lopputulos on huikea. Ystäväni Rasputin kertoo orvoksi jääneen Vasili-pojan näkökulmasta, kuinka kaikkien tuntema Rasputin ottaa hänet mukaansa mielenkiintoiseen elämäänsä. Koskisen Rasputin juoksee poika mukanaan tsaarin luota rukoilemasta huorien kanssa saunomaan ja taas kotiinsa jonottavien ihmisten palveluspyyntöjä kuuntelemasta hovinaisten luokse Jumalasta puhumaan, muun muassa. Vasili kulkee rakastamansa Griša-sedän perässä pyrkien ymmärtämään tämän toimia, tarkkaillen samalla maailman menoa.

Mikäli uskonnollinen kieli ja sellaisista asioista puhuminen tuntuu vieraalta, voi tämä kirja tehdä tiukkaa. Mutta niille, jotka ovat siihen tottuneet tai siitä kiinnostuneita, suosittelen lämmöllä Ystäväni Rasputinia. Pelkkää jumalajankkausta kirja ei kuitenkaan ole, vaan keskiössä ovat ennen kaikkea Grigori Rasputinin ja Vasili-pojan seikkailut, keisarillinen perhe suuriruhtinattarineen ja keisarillisen Venäjän viimeiset vuodet. Myös mysteeriiin verhottu Rasputinin murha kuvaillaan kirjassa kauniisti.

+ Bonusmaininnat

J-P Koskinen: Paholaisen vasara

Katri Lipson: Kosmonautti

Elizabeth Kostova: Historiantutkija

Mihail Bulgakov: Saatana saapuu Moskovaan

Saga Jarva 2020

Saga historianopiskelijana nauttii näistä muinaisista tuotoksista. Minä näin ikään rakastan fantasiaa, karttoja, ylimääräisiä tietoa maailmasta, mitä en tule koskaan tarvitsemaan elämässäni. Olen henkilö, jolla on yli sata sivuinen dokumentti tietoa maailmasta, jota olen käyttänyt yhden kirjan kirjoittamiseen, ja sekin on vielä kesken. Mutta, koska en tullut kertomaan itsestäni, kirjoista voin suositella seuraavia:

1) Varkauksiin vie varkaiden tie (The Republic of Thieves) by Scott Lynch

Uh, varkaat ovat jees. Tässä kirjassa on kuvauksellisia Venetsioita, hienoja karttoja ja tiiviitä sivuja. G.R.R. Martin on kirjoittanut arvostelun teoksesta, joka sanoo: ”A bright new voice in the fantasy genre.” En sanois kirkkaaksi, koska lähinnä kirjoittajalla on unettava tyyli, mutta ehdottomasti myös muistettavia hahmoja sekä motiiveja, joita on mukava seurata, kun ne kasvavat tarinaksi. Siellä on myös paljon liipalaapa läpytystä ja rakkautta, jne.

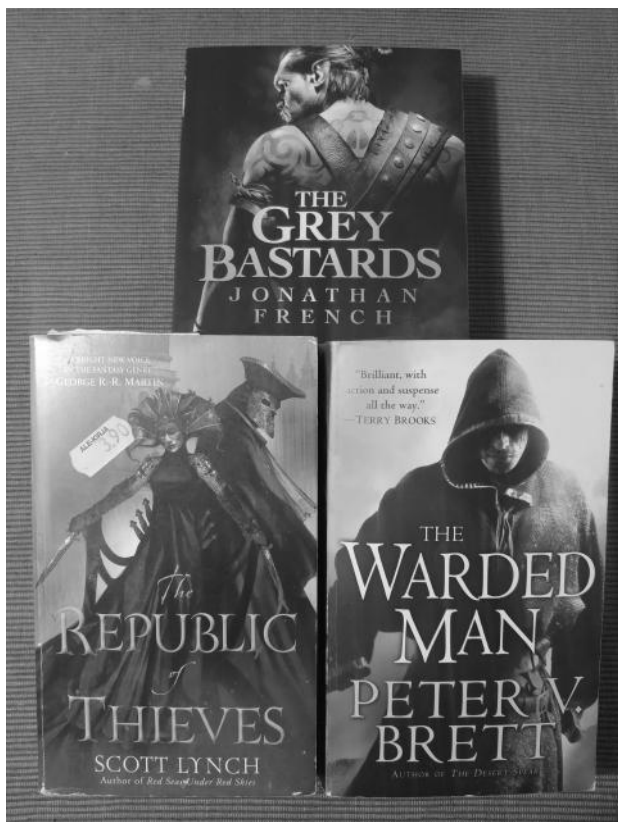
2) Harmaat Äpävät (The Grey Bastards) by Jonathan French

Oletko katsonut Yhdysvaltain etelävaltioiden historiaa innolla? Rakastatko orjuuden ideaa? Mitä vit--! Hanki sielu. Sakaali on Harmaa Äpävä, joka on likaverinen örkki. Hänen tehtävänsä on puolustaa heikkoja ihmisiä puhdasverisiltä örkeiltä, mutta jotain tapahtuu ja hänen moraalinsa ja tehtävänsä menevät aivan sekaisin. En osaa sanoa tarkemmin, koska en ole vielä itsekkään saanut kirjaa avattua läpi kolmannenkymmenennen sivun.

3) Maalattu jätkä (The Painted/Warded Man) by Peter V. Brett

Keskustelin kirjasta kiltahuoneella (RIP) muutama viikko sitten. Aihe on spoileri, mutta voin sanoa, että tämä äpärä sai traumoja. Brettin kirjoitustyyli on luonteva, teksti tiukkaa ja kuvaukset huippuluokkaa. Kirja tekee muutamia tyhmyyksiä käsitellessään hahmoja, kuten hypäten koulutuksen ohhi kokonaan (joten tämä kirja ei ole Potter-faneille, jotka nauttivat kasvatusfantasioista), mutta kokonaisuus on täten action-packed kokoelma hirviöitä, taikuutta ja pirunmoisia taistelukohtauksia. Ai niin, kirja kertoo demoneista, jotka nousevat maasta yöaikaan ja on MC:n vastuulla löytää se taikuus, jota ihmiskunta kerran käytti demoneita vastaan, lähes tuhoten ne kokonaan.

Visa Lukinmaa 2020

The Violinist

I lied on my bed waiting for the day to pass. I couldn't sleep. Had done so too many times today already and my mind was clear, thoughts livid as I gazed upon the coarse whitewashed ceiling. My fingers drummed my abdomen, wishing to play something; without even realizing it, my mouth started to thrum to the beat. The music was active, fast-paced and calling for a flurry of movement. My shoulders started swinging left and right and my back rose off the bed as my chest burst forth. Then the song turned a dead-end and my mood turned sour. I sighed as my back fell down on the bed, bounced up and down as the springs gentle embrace caught me.

Looking for something to do, I turned my gaze to pan across the room. It was a tiny apartment I lived in. A studio box with room scarce enough for a bed, a sofa and a space for jumping jacks in the morning. My laptop rested on a dining table set against the wall of the kitchen alcove, entrance to which lied to its right. A straight six foot corridor ran for the front door just to its left. It was a dark tunnel for a front door that rested silently, constantly at guard, steadfast in its duty. A window was directly opposite of these, at the far end of my studio and past where I lied on my bed.

I felt my head ache from the time spent indoors. The light was dim, somewhat red in its hue: the light peeking through my curtains was so much more comfortable and blue, inviting. I walked over to my window, a big ass thing I could swing open by the hinges, except I couldn't. The windowsill outside held a barricade of snow, much like the landscape outside that I saw when I peeled back the curtain: there was little movement outside beside for the wind, a few scavengers that walked to and fro the store with heavy bags and a couple of cars that drove down the usually noisy main street. It all seemed distant due to the silence, hollow.

The light was smooth against my skin. I bathed in it for a moment until my headache grew intense. It felt like a thousand hammer strikes pounded the back of my skull with each photon. I let the curtain fall back into place and sighed in the dim reddish hued light of my apartment. I walked back over to my bed and lied down...it was to be a slow day, I say.

I started

whistling at some point during the evening. The light from the outside had turned bright orange and now cast a yellow streak on my wall through a gap in the curtains. I didn't know what song it was, but I had heard it so many times through the radio over the past day that I could recount all the notes one by one: but instead of writing them down on a sheet, I feigned them with my tongue instead. They were off-key, far from true; but, still, something so simple and normal as a pop-song had a washing effect on my worries and I found myself swaying my shoulders once more, moving my hips awkwardly while lying down. Then the feeling fled once more: I sighed and leaned my head over the side of the bed and looked towards the upside-down window. I just needed to get out!

I was on my feet in a flash, standing halfway to the door on the darkening tunnel. Then I heard it, coming muffled and echoey through the ventilation duct of my bathroom: a soft, winding sound of a violin as the strings were pulled back and forth under the duress of the bow. The reverberations turned sonorous as the tones dipped into lower keys, the bow moving slowly as if holding the world in suspense of an imminent doom; then there was an explosion of sadness as the high-strings played a smooth and clear notes.

Awe had struck me to a pause as I stood in the hallway of my apartment just listening, my eyes glazing the distance with ever-growing dismissal as the timbre of the violin shifted rapidly from one note to another. Where was I? I shook myself back awake as the song came to an abrupt end. My gaze turned towards the duct, hoping to hear more: the player had been so skilled, so emotional and powerful. But, alas...the song had ended and I found myself standing in solemnity in the hallway of my apartment.

Sigh was the best I could do as I withdrew back to my bed, all will of fleeing my containment lost. It was back to the bed to fiddle my thumbs and whistling for hours upon hours till sleep finally caught my flesh. But, when sleep arrived, it wasn't the same dull and void sense of nothingness: This time my dreams were filled with life and nature beyond that of my imagination. Wherever I looked, creatures of fantasy roamed: I saw unicorns running wild on a field of grass and rolling hills, giants wrestling for the control of a waterfall and centaurs riding fast and wild after deer on the hills opposite the unicorns, their bows firing clouds of arrows towards

the fleeing creatures.

I was used to snapping out of my dreams, coming to from a deep and uninspiring world. This dream, however, faded slowly as my eyes fluttered open. I could still see it, half-asleep as I was, when my eyes were fully open; a barrier of darkness was slowly collapsing upon the dream-world and enveloping the creatures that dove into it. It left me only when streaks of light punctured through the world, causing the darkness to hasten its collapse until it popped like a bubble into reality.

I yawned, spread my arms wide as I stretched the stiffness of sleep away. I had a smile on my face, a slight curl that I had grown unused to feeling in the depressing days of containment. A good morning, a good mood... I rose from bed and walked into my kitchen where I dragged my coffee maker from a closet underneath the small fridge and put some black ooze to drip. The scent of ground coffee, dripping strong into the pot, filled the entire apartment and I took in the aroma with steady deep breaths.

A cup full of coffee was ready in moment and I poured some for myself before walking over to the window. I peeled back the curtain and watched the world underneath for a moment: the streets were barren, abandoned still, the lights were out from a nearby supermarket and gas station. Snow was slightly tumbling from the sky even though the sun was beaming brightly across the landscape. What was perhaps the most destructive for my mood was the lack of footprints on the white ground: it told me that no one, not a soul had spent a night outside.

I let the curtain fall upon the world again and walked over to my table where my phone rested: a few new messages had arrived from my friends and family and I promptly responded to them. I should call my grandma; but later, they were probably still asleep. The news were nothing new: a couple of war crimes committed in the Middle East, some argument over trade negotiations, oh, and thousands of new infections and some deaths. Didn't seem like things were getting any better. I let the phone rattle onto the table as I drank the rest of my coffee in a soured mood.

Luckily, it wasn't all bad news: as I listened intently at the silence, I heard a familiar tone at its edge. My head cocked towards the hallway and I left the mostly drunk cup behind and stumbled into my bathroom: it was a small compartment, smaller than my kitchen, really. There was a shower at

the far end and a sink between it and the toilet; they were all in a single line. The timbre of the violin was coming through the ventilation duct right above the shower.

I sat down on the toilet and listened, entranced by the sudden changes in tones: from dark and intense Gs to lustrous Es, the range of the violinist was gorgeous. Being just a dumb drummer, I had never before realized the beauty that a violin could bring, the emotions it could raise: they weren't at all dissimilar by the account of my beating heart and cupped fists as I shifted from a restless battlefield to the calm field I had dreamt of last night. In short, I liked their playing and was saddened when it ended all of a sudden.

"Will you play again?" I shouted into the ventilation duct without even realizing it. I was only aware of the sound I'd made when a hesitant um came through the duct. There was no further response. I waited for a while longer, my gaze darting between the tiled wall and the duct, but still there was nothing. I stood up and left the bathroom (after a brief bit of morning business). Onto my daily routine it was: porridge for breakfast, some games on my phone and a bit of school work on my laptop before I was back on my bed, lying down and watching at the ceiling in ponderance.

I heard the melody of the violin again sometime in the evening. It drew me away from my phone and conversation I'd been having with my brother (my grandma was doing fine, btw) and into the bathroom where I sat listening the song. It was a different song, clearly a new one as the sounds were a little off-key, hesitant as they slid from one note to the next. It was much mellower than the last, less provocative: I could imagine fields of rice for some reason, people working those fields with simple tools while I floated over them in the clouds. The world was vibrantly green and the fields were surrounded all over by tall and imposing mountains that forged the valley I looked down upon.

There was a fumble in the notes, a sudden crash as I returned to a screeching reality. My heart skipped a beat and I stumbled off the throne. "What happened?" I shouted.

"Sorry," a muffled sound came through the pipe. It was faint, hoarse voice. "I, um..." the sound disappeared again. There was a dragging sound, a thumping and then the voice returned. "I tripped on a chair." The voice

came back clearer. It was definitely a woman's voice (score!).

I pulled myself up and to the duct. I stood staring up at it, my neck arched back. "You dance while playing?"

"Yeah, of course. How else am I going to exercise?"

I chuckled at that. She was right. I recalled the small patch of clear floor in my studio. I used to have a rug there, one of those small round ones that just gave some gravitas to the room. It was red, but I'd moved it downstairs into the small storage compartment after realizing that I'd be locked up for a few weeks. I'd meant it as a spot to exercise, but after a few days I realized that was not going to happen: I mean, who can find the energy to do push-ups and jumping jacks while stuck inside a single room apartment all day long.

"You still there?" The voice echoed through the duct.

"Yeah, I'm still here," I responded quickly, showing away the thought of work out. I could feel the ring of fat forming around my waist.

"Good. Good. Good. I haven't spoken to anyone in a while." She said rather sadly. I felt a stab of pity.

"No friends or family?"

"Nah. Bit of a loner, at least when not at school or anything."

"I would've expected that someone with your skills would be in an orchestra. No friends there?"

"You think I'm that good, huh?" she let out a breathier chuckle, close to a snort, I'd say.

"I mean, yeah," I beamed back, almost wishing she could feel me smiling. There was a sadness in her voice that I just couldn't shake; a pity that gnawed at me. "Don't you think so?"

"Well...I guess I'm better than average..." I heard an audible sigh come through the duct, then she coughed, heavily. The one wheezing cough turned into a fit and she fell silent. I didn't hear back from her that evening, though I tried to shout through the ventilation duct. After the third try, I figured she must be asleep, at the doctor's, or...I sighed and returned to bed for the night.

The next day I ate lazily. It was difficult to focus on anything. I half-heartedly responded to a friend's message. They had two days left of their quarantine: I still had five. In other news, the disease was mostly under

control now, though the economy was collapsing...pass. The US is on fire...pass. China is invading Tai—pass. Nothing but shit. I tossed my spoon down into my bowl, the soup jumped from it, spilling all over the table. I leapt up, withdrew my phone from the table in haste. “Fu—“ I started to swear as I looked down at my clothes: stained, a long drenched line flowing down my sweatpants from hip to dick.

It was then that I heard her playing again. It was clearer this time, much more so than yesterday or the day before that. Forget all about the stains and the stuff, besides who could fade that playing with a shower: a monster that’s who. I rushed over to the bathroom to listen. I was such a calming song...emotional with enough bang to break the monotonous rhythm of the heart and give it a bounce. Above average my ass, she was a golden star.

I flowed with the rhythm as she played, listening and following the movements of a shadow I imagined in my mind. I couldn’t do the flairs as she did, but I did my best swinging around the bathroom like a madman on shrooms. I did so until my fore broke a sweat and the days of inactivity and sitting still caught up with me. I dropped to a seat on the toilet to just listen. A few more euphoric minutes passed until the song ended and the voice returned through the duct. It was hoarse again, stuffed.

“Did you like that one?”

“Yeah,” I responded, slightly out of breath. “It was brilliant. How long have you been playing?”

“For years. Longer than—“ she coughed, “I can really remember.”

A silence fell between us. I wasn’t certain what to say, whether I dared to ask. My stomach curled upset, and my jaw stiffened. My lips were like dam to my watered words, but once broken, they flowed out with a steam barely catching a note. “Are you alright?” There was a pause and I knew I’d messed up. She would never play—

“Yes.”

Another void fell between us, but this time I broke through it with my own resolve. “Is it bad?”

“Hurts to speak,” she said. “But it’s nice to talk,” she broke to a cough. For a moment, I feared that she’d left again but then she came back. “I’m guessing you aren’t?”

“No,” I shook my head, still thinking that she could see me even though

I was looking at an ventilation duct...well, its ceramic cover.

“Why are you in isolation then?”

“A friend of mine caught it, as did a professor and others...couldn't take the risk and then I heard the whole mess outside and thought it best to stay indoors, wait for everything to blow over.”

“It has been a mess, hasn't it?”

“The world won't be the same,” I said, staring into the corner of my bathroom's tiled wall. There was some dirt in it, caught in the unreachable pit; I sneered at it out of reaction before turning to gaze at the duct once more. “What else have you been doing? Aside from playing and stumbling on your furniture?”

She let out a cute chuckle. “More playing, though games instead of music. I have a pretty neat set-up, if I say so myself. You play anything?”

“Only drums, I fear. More of a reader than a gamer, though I ran out of good books a while ago.”

“There are,” she took a break to cough, “always e-books.”

“Always found that they gave me headaches,” I leaned against the wall and took a more comfortable position. “There's just something about the lighting, the way the screen looks back at you that I can't seem the get over with.”

“Looking back at you, what? Is your phone possessed or something?”

“Something like that,” I smiled a little. “Mild photophobia, actually,” I said after a brief internal deliberation. “Can't see properly in bright lights and they cause me a headache.”

Unsurprisingly, she fell silent. I heard faint coughs through the duct but they were growing more distant. Social anxiety, I guessed and withdrew from the bathroom. I didn't go all the way to my bed, but instead chose to sit in the hallway beside the stalwart door. I leaned against the wall opposite from the bathroom and waited, lingering in agony over the thoughts and fears in my head. My stomach growled.

“Hey,” an echoey voice carried over through the duct. It was faint, stuffier than it had been.

“Hey,” I said back as I stumbled to my feet. It was so faint, she couldn't possible hear that. I moved swiftly to the shower and spoke: “Hey, again. Feeling better?”

“Not really, no.” There was the sound of water running, gulps and then she spoke out again. “Sorry I ran off, just...”

“Uncomfortable with new things and people?” I added, realizing she needed some help to get cross the boundary.

“Not always...just...” I remained silent, letting her follow my lead. “With things.” She finally responded. “People things. Their weaknesses and their fears. I don’t like listening to them. They seem so...dreadful.”

“You enjoy light-hearted things, then? Unicorns and other fantastical creatures.”

“Duh. Who doesn’t?”

“Right,” I smiled broadly. “I actually dreamed about them, after I first heard you playing. It was so beautiful that it actually broke through my depression.” My hand waved expressly around my head as I spoke.

“It...did?” she responded faintly to my excitement.

I reeled back a little. “Yeah,” I continued with much more control over my emotions. “Never been good at staying still, and this past week has been pure horror.”

“I can completely understand that. How long do you have left?”

“Five days. You?”

“Eleven.”

I stood stunned. No wonder I hadn’t heard her playing before the day before yesterday. “What kind of dancing do you practice?” I asked out of the top of my head, unable to think of anything else.

“Not sure,” she coughed, “that it has a name. Just...dancing, I guess.”

“Moving wildly and with the emotions.”

“Yeah,” she said excited, letting her mood drift towards a happier place from the gloomy depths that it had inhabited prior. “You?”

“You should’ve seen my moves while listening to your play. It was pretty crazy, crazy good that is.”

“Judging your own dancing is like rewarding yourself with a strawberry after a good night’s rest.”

I paused to think about the words. They sounded profound...but at the same time they didn’t. “I don’t get it...” I answered honestly as she’d fallen silent waiting for an answer.

“Me neither,” she laughed hard to the ventilation duct. It was a good

hearty gest on my expense, if dryer than the Sahara. I smiled still. There was just something about her excitement that caught my lips and forced the to curl.

We spoke a while longer until she felt woozy again and was forced to retire. But, before she did, she gave me a soft play from her fiddle. It was made without the use of the bow, and was a series of plucks of the strings: it sounded medieval, like chicken clucking but with thrice the brightness and coordination. She finished it with a twirl with her bow, a long hum of the mellow A. I felt a bang in my chest as the final note faded and her voice and song was gone. I went to sleep and dreamt of the open fields again, of forests full of small game and mountains strong with a storm. There was nothing angry about the dream: everything I saw was serene and pounding...matching with what I felt.

When I woke up the next day, I knew what I wished to do. I ate a quick meal and prepared myself. Don't be too hasty now. Nothing too outlandish. Be calm. Be brave. Be decisive. I heard the call after an hour passed; she was playing again. I rushed to the bathroom and waited, listening to the song. After it ended, we spoke about things: the world, our lives and our goals. It was weird talking to someone about their goals before even meeting them (she was studying to be a doctor, which was odd given her dexterity with the violin). As time progressed, we grew more comfortable with each other and started opening new avenues of conversation from a never ending pool of topics and sidelines. It was after our long conversation, somewhere abouts three hours long, was winding down that I finally popped the question that had been trembling the back of my mind for the whole time.

“Hey, I never asked your name.”

“Nor did I yours...” she said ominously.

“I wanted...want to do it face to face, though.”

There was a silence. “Face to face?”

“I'm bored here,” I gestured at my bathroom, on the floor which I was seated. My buttocks were freezing, by the way. I sighed. “Sure I've got...things, but I'd rather be with other people.”

“This is not okay...” I could feel her shaking her head. “Not okay. No.”

I felt my heart shatter, but a resistance drove forth. “I think you are

equally bored, just more afraid.” It was a leap of faith. A jump straight towards concrete, I felt, but whatever. “I also think that you don’t want to spend eleven more days alone. Now is your chance not to.”

“Aren’t you worried about getting infected?” She coughed as if to demonstrate a point.

“Not really,” I shook my head, hoping she’d receive it somehow through thought. “I find it more dangerous to be alone.”

“F5,” she said, her voice trembling from either excitement or fear. Maybe she still had reserves about me. Perhaps she thought I was a rapist. I really feel like I should’ve placed some expectations for this, but, oh well, that time has passed. She had disappeared from the duct in a hurry and I was left staring at the ceiling like a dumbass while sitting on the floor of my shower. I pulled myself up and trudged to my studio to pick up my phone. It was there that I realized the state I was in: I hadn’t showered in a while, nor brushed my teeth. Shit. I shook my head in realization; things that just fly by your head when in quarantine, I guessed.

I took a quick shower, brushed my teeth and shaved off the scruffy piece that was my shadow. Then, with an intake of confidence, I walked out the front door and headed up a floor to where she lived. It was straight up, easy to find as I raced up the stairs. I lifted my hand before the dominating door and braced to knock. I gave it a tap and it rebounded twice. The door swung open and behind it stood a man: he was young, lean muscled and had slicked-back hair.

“Sup,” he nodded a welcome. His voice was coarse, deep as a train. There was a sly smile on his lips. I looked at him in horror. This can’t be her! Can it? My mouth was agape staring at him, brow raised in inquiry.

“Who is it, Sam?” A familiar voice said. I glanced past the man standing before me and I saw her...perfect as she was. I heard steps to my right and turned. There was another man approaching: he froze as our eyes met and he took a few hesitant steps back towards the stairs which he had descended. I heard a door click to my left and us trio of men turned our heads to face a fourth man as he emerged from the apartment beside us. He froze, seeing us all there. He blushed...I blinked.

Movie Night

Netflix-ilta, mutta ideat vähissä? Eipä hättää!

Me kaikki tiedämme tämän: tekee mieli katsoa joku elokuva, mutta mikään ei miellytä. Tai ehkäpä pitäisi aloittaa jokin uusi sarja, mutta ei ihan tiedä millaista tekisi mieli katsoa. Kertoisipa joku muu, mitä katsoa... No, olen tekemässä juuri sen! Tässä yksi elokuva ja yksi sarja, jotka ovat viime aikoina miellyttäneet minua. Molemmat elokuvat löytyvät ainakin Netflixistä. (CW: Molemmat liittyvät Venäjän ja Neuvostoliiton historiaan. Tämä lienee tämmöinen klassinen ”I don’t have a type.....”-tapaus. Sori (*not sorry*) siitä.)

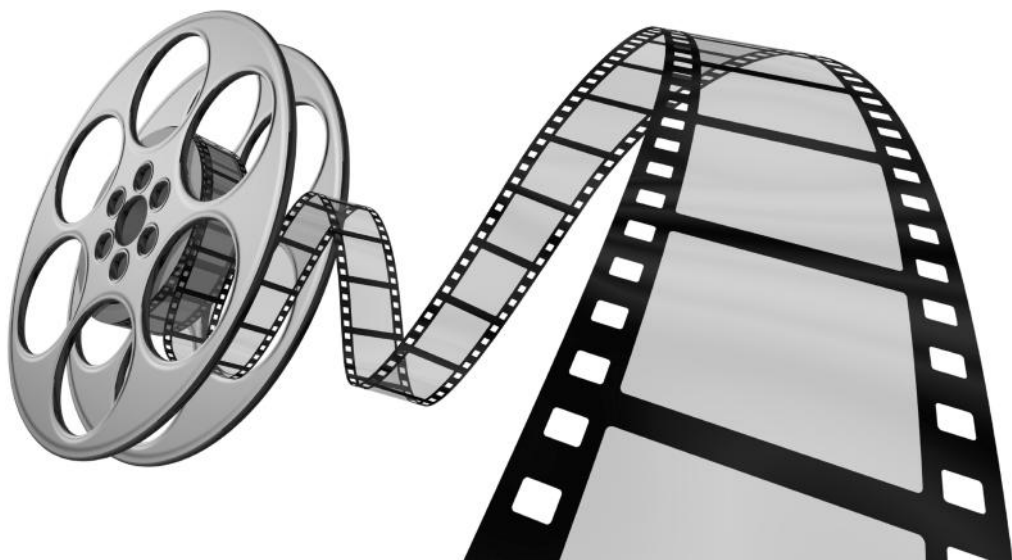
- 1) *Death of Stalin (2017. Ohjaus Armando Iannucci, osissa mm. Steve Buscemi, Simon Russell Beale, Jason Isaacs, Olga Kurylenko)*

Hyvin musta komedia ajoista Stalinin kuoleman jälkeen. Mitä ovat kuukaudet ja vuodet? Tässä leffassa asiat tapahtuvat muutamien tuntien ja päivien sisällä, mikä toisaalta kärjistäen lisää hauskuutta: oliko Neuvostoliiton korkeimmilla poliittisilla tahoilla mikään sitä, miltä se näytti? Juonittelu, takinkääntö ja politikointi esitetään elokuvassa yllättävän osuvalla ja mielestäni paikoin hulvattomalla tavalla. Ja siis, voiko olla huono, jos Steve Buscemi on mukana? No ei voi.

2) *Kärsimysten tie (Khozhdeniye po mukam, 2017. Ohjaus Konstantin Khudyakov, pääosissa Anna Chipovskaya, Yulia Snigir, Leonid Bichevin, Pavel Trubiner)*

Sarja perustuu Aleksei Tolstoin Stalin-palkinnon saaneeseen kirjatrilogiaan *Kärsimysten tie* (osat ilmestyneet vuosien 1921-1940 aikana). Sarja sijoittuu Venäjän sisällissodan syttymisaikaan vuoteen 1917. Kaksi ylempiluokkaista sisarta yrittää elää elämäänsä ja selvitä epätoivoisessa tilanteessa parhaansa mukaan. Mukaan heitetään vähän rakkausongelmia ja vastapuolilla taistelevat puoliset, ja soppa on valmis. Syttyvä sota kuljettaa sisaret eroon toisistaan, ympäri Venäjää. Sarja on visuaalisesti kaunis ja uskottava. Sisarten lisäksi seurataan heidän puolisoidensa selviytymistä sotakentillä, sekä rikolliseen elämään ajautuneen pariskunnan seikkailuja.

Saga Jarva 2020

Fantasy Movie Night

Jos et vielä kyllästynyt minun taitooni laittaa sanoja paperille antamatta tietoa, odota hetki, sillä tässä osiossa kerron muutamasta Netflix-ohjelmasta, joista olen nauttinut viime aikoina.

1) The Witcher

Duh...mennään johonkin, jota ei olla jo hehkuttu kuoliaaksi (tai peitetty kuolalla).

2) The Protector

Turkkilainen sarja rihkamaa myyvistä miehestä, jonka elämä menee mullilleen, kun saa itselleen hienon rotsin. Tämä rotsi onkin maaginen, ja piiloutuu ihon alle suojatakseen tätä patriarkaalista sankaria pahuuden voimilta. Mitä nämä pahuuden voimat ovatkaan: raha, korruptio, helvetinmoinen partafest ja kuolaamatto—eiku kuolemattomat pahukset.

3) Lisää kuolemattomia, mutta tällä kertaa päähenkilönä on nainen! Immortals (2018)

Toinen turkkilainen sarja, jossa tällä kertaa vampyyrit valtaavat Istanbulin kadut. Mitäpä sarjasta voikaan sanoa, muutakun se tuli katsottua ja koko sen juoni unohdettua nytkyn siitä aloin kirjoittamaan. Umm...päähenkilönä on Mia, joka haluaa muuttua takaisin ihmiseksi, koska...hän haluaa kuolla? Aika basic. Hädin tuskin 200-vuotias, ja jo nyt haluaa kuolla! Sad.

4) Ragnarok

Viikinkiverta! Salamoita! Tans—mitä...? Okei. Tämä sarja oli aina psykedeelinen pläjäys pohjoismaista asennetta. Se on myös hyvin poliittisesti kantaa ottava, sillä siinä on iso ja vanha perheyritys, jonka menneisyys kostautuu. Mutta, koska perhe on myös erittäin salaperäisesti kasa kuolemattomia hirviöitä, jotka selvisivät maailmanlopuntaistelusta, ovat he myös vastustamattomia. Tämä on, kunnes paikalle saapuu awkwardi teini. Tämä teini tulee, nostaa vasaran ja nakkaa sen satojen metrien päähän. Hän tuntee ne salamat kehossaan, mutta on jostain syystä täysin tietämätön omasta kulttuurillisesta perinnöstään. Joka tapauksessa, Thor tulee ja repii asioita palasiksi (ei oikeasti, koska K-13).

5) I am not okay with this

It's the name of the show, ok. Sarja seuraa tätä teiniä, joka huomaa omaavansa maagisia voimia, tai psy–men–vitun magiaa. Hän oppii kontrolloimaan voimiaan hitaasti, mutta varmasti normaalin teinirikollisen kanssa, joka on ihastunut tähän naiseen. Sarjassa on yllättävän hieno romanttinen kaari, joka loistavasti reflektoi tunteiden aggressiivisuutta ja pelkoa, mitä niiden havahtuminen aiheuttaa. Se myös osoittaa, miten työssä koettu stressi jakaantuu perheenjäsenille ja kuinka kipu on usein näkymätön jopa meidän läheisimmille ihmiselle. Suoraan sanottuna ainoa asia, jonka voin sanoa tämän sarjan minussa herättämistä tunteista: ”I am not okay with this.”

Visa Lukinmaa 2020

True Story

Istuin alas kahvilan pöytään. Paikalla oli vain muutama ihminen lisäksi, lähinnä kanta-asiakkaita. Tunsin heistä monet: rotsiin pukeutunut mies oli Kari, pankkiiri ammatiltaan, Juha oli entinen kitaristi ja kantoi kitaraansa aina mukanaan, vaikka hän ei sitä ollut vuosiin soittanutkaan, ja sitten oli Mirjami, kaupungin tunnettu pummi. Hän kerjäsi rahaa kadulla ja osti sillä aina lasin viiniä, jota hän nytkin ryyppäsi Karia vastapäätä. Heidän lisäksi paikalla oli ihmisiä, jotka tunnistin, mutta en tuntenut.

Otin laukustani esille läppärin ja asetin sen eteeni pöydälle. Minulla oli paljon koulutöitä tehtävänä, ja ei paljoa aikaa niiden tekemiseen. Lähin deadline jo ylihuomenna. Jaoin puhelimeni netin läppäriini ja avasin koulun nettisivun. Odotellessani sen latautumista katsoin, kun uusia asiakkaita saapui paikalle.

Siinä oli nainen ja mies, pariskunta varmaan, kun toisiaan käsistä niin lujaa pitivät. Uusi pariskunta. Heidän perässään oli toinen nainen, ensimmäisen ystävä. He keskustelivat hiljaisesti leivosikkunan edessä, miettien ottaisivatko he brownien tai porkkanakakun. He osoittivat vuorotellen sitä toista, kunnes päätös oli vihdoinkin tehty. Mies seisoi hiljaa paikallaan, katse tyhjyydessä.

Kuulin pongahtavan äänen ja katsoin alas. Viimeinkin läppäriini päätti yhdistää nettiin! Ei siinä kestänytäkään muuta kuin kolmetoista sekuntia. Kouluni nettisivu pomppasin ruudulle, kuvat hitaasti latautuen. Lompsin ruutujen lävitse, jotta pääsisin käsiksi itse aiheeseen: eli siis sivuaineisiin.

”Siis mitä se sanoi?” kuulin kirkkaan äänen, joka leikkasi keskittymiseni läpi. Nostin katseeni ruudusta ja katsoin, kuinka uudet asiakkaat istuivat vieressäni olevaan pöytään. Pitäisi varmaan kertoa, että kahvila ei ollut mikään pieni sellainen. Siellä oli kymmeniä pöytiä, joista alle puolet olivat käytössä. Olivatko nämä uudet asiakkaat siis aivan tyhmiä?!

”Se ei kuulemma vaan halunnu.”

”Siis, millane jätkä ei ois halunnu sua? Oliko se homo, tai jotain?”

Päätelmä: he eivät olleet tyhmiä, vaan penskoja. Kouluttamattomia penskoja, joilla ei ollut elämäkokemuksia lainkaan. Päästin syvän

huokauksen, kun he riisuivat päällysvaatteensa, takkinsa ja huiivinsa ja asettuivat viereiseen pöytään. Katsoin heidän ohitseensa ja jaoin tuskallisen katseen Mirjamin kanssa. Hän tiesi, ehkä parhaiten meistä kaikista, kuinka ahdistavaa seura saattoi olla. Hän vältti ihmiskontaktia Karin ja Juhan ulkopuolella, koska se kuulemma ahdisti häntä.

Ymmärsin sen asenteen nyt. Tunsin sisälläni sen tyhjyyden, joka siellä kahvilassa minua ympäröi, mutta myös sen valtaavan läheisyyden, jonka heidän paikalleen tulo toi. Otin yllättäen happea ja pyrin laskemaan katseeni alas, mutta en pystynyt keskittymään. He jatkoivat pinnallista keskustelua vieressäni, varastaen korvani.

”Ajattele, mitä se musta luulis. Siis, ihan varmani ottais. Eikö niin, Pekka?”

Älä perkele Pekka vastaa!

”No, tietenki. Kukapa sua ei haluais?”

Voi Pekka, menetit just muutaki ku pallis.

”Pekka,” naisen läpsäys oli nopea ja julma. Muutamassa sekunnissa koko huone oli kääntynyt katsomaan, mutta he eivät välittäneet tippaakaan. ”Mut, kumminkin,” nainen jatkoi. ”Oliks sillä ees vattalihaksii?”

”Tietenki. Siis, ohan mulla nyt jonkilaiset standardit.”

”Voiks, honey,” Pekan ty kaappas toisen naisen posket kämmenillään ja puristi. Hän leikki pussaavansa häntä, mutta piti silti etäisyytensä. Ainakin heillä oli silti jotain tajua tilanteesta. Se ei kumminkaan auttanut minua. Aivoni pyöri tyhjää, kun tuijotin läppärin ruutuani, antaen hetkellisiä katseita vasemmalle, missä tämä ryhmä istui, heidän läheisyytensä kuin lämmin nuotio siinä vieressäni.

Yritin hukuttaa tämän lämmön musiikilla, heidän jatkuvan hahmonsäilyksen silmäkulmasta keskittymällä aiheeseeni. Mikään ei auttanut. Ei varsinkaan näiden naisten jatkuva hehkunta ja käsien heiluttelu. Koko ajan minusta tuntui, kuin joku esine lähestyisi kalloani sadan kilometrin tuntivauhdilla. Ei nyt...minä lopulta huokaisin. Suljin läppäriini kannen ja laitoin sen härväkkeen pois. Valmistauduin henkisesti lähtemään pois, kohti kotia heti kun olin saanut kahvini juotua.

Se oli ikävä kyllä vielä aivan liian lämmintä, aivan kupin piripintaan täynnä. Otin hitaita, mutta varmoja ryyppyäyksiä kupista samalla kun kelasin puhelimestani uutisia.

Sitten se tapahtui.

Maailma hidastui, kun käännin katseeni kohti tätä paritonta naista. Näin, kun hänen kätensä nousi ja kuinka hänen päänsä kumartui sitä kohti. Hyvä idea, huono teloitus! Sillä aivastus saapui sekuntia liian aikaisin ja ohitti kyynänpään taiteen täysin. Tunsin kuinka pisarat laskeutuivat päälleni, ja kuinka minun koko maailmani kellahti laelleen. Reaktioni oli yrittää väistää tämä aivastus, mutta olin aivan liian hidas. Pomppaukseni, sekä tämän naisen luja ääninen aivastus herätti paljon huomiota, mutta ei läheskään niin paljon kuin kahvikuppini, joka kellahti ympäri ja vierähti pöydän yli suoraan lattialle, johon se kolahti tuhanneksi pirstaleeksi.

Olin äimän käkenä. En tiennyt mitä tehdä. Seisoin vain paikallani hetken räpsytellen silmiäni. Kaikkien muiden asiakkaiden silmät olivat laajat. He tuijottivat minua sekä peloissaan, että sääliittävästi. En tiennyt mitä ajatella. Mutta, mikä pahinta:

”Siis, en voi käsittää miten voit ajatella noin, Pekka. Etkö näe välitä Susannasta ollenkaan?”

Naiset olivat jatkaneet keskusteluaan ilman minkäänlaista tajuntaa. Mitä perkelettä!

Visa Lukinmaa 2020

Brain Stuff

Aivojumpan aika!

Tarvitset: kynän ja paperia (tai mielikuvituskynän ja -paperia)

Tässä tietovisassa saat testata oman tai jonkun muun tietämystä liittyen pääaineidemme maihin ja niiden kulttuuriin! Kysymyksissä on 3 pisteen, 2 pisteen ja 1 pisteen vihjeet. Laske pisteesi sen mukaan, minkä vihjeen perusteella tiesit oikean vastauksen.

1) Mikä myyttinen hahmo?

3 pistettä: Tämä olio, joka on kotoisin Invernessin läheltä, on yksi tunnetuimmista kryptozoologisista esimerkeistä.

2 pistettä: Sen asumus on n. 37 kilometriä pitkä ja sisältää enemmän makeaa vettä kuin kaikki Englannin ja Walesin järvet yhteensä.

1 piste: Se sai lempinimen ”Nessie” 1940-luvulla.

2) Mikä tunnettu satu?

3 pistettä: Se julkaistiin lastensatuna vuonna 1837.

2 pistettä: Tarinan kirjoitti Hans Christian Andersen.

1 piste: Sen päähenkilö on myös Kööpenhaminan symboli.

3) Mikä harvakseltaan asuttu maa?

3 pistettä: Se on Euroopan harvimmin asuttu maa.

2 pistettä: Siellä on runsaasti tuliperäistä toimintaa ja siellä sijaitsee noin 130 tulivuorta.

1 piste: Sen pääkaupunki on Reykjavik.

4) Mikä kuuluisa festivaali?

3 pistettä: Paikalliset tuntevat sen nimellä ”die Wies’n”, sillä paikka jossa se järjestetään on nimeltään Theresienwiese.

2 pistettä: Tapahtuman juuret ovat vuodessa 1810 ja se on tärkeä osa baijerilaista kulttuuria.

1 piste: Tämä alun perin Münchenissä järjestetty festivaali on maailman suurin messutapahtuma.

5) Mikä linna?

3 pistettä: Tämä Corkin lähellä sijaitseva linnoitus on alun perin rakennettu jo ennen vuotta 1200.

2 pistettä: Perinteen mukaan vieraat, jotka taipuvat seinämän yli suutelemaan Blarneyn kiveä, saavat uskomattomat puhelahjat.

1 piste: Linnan läheltä voi löytää luonnonmuodostelmat nimeltään ”Noidan luola” sekä ”Toiveiden portaat”.

6) Mikä kuuluisa maamerkki?

3 pistettä: Erästä rakennelmaan liittyvää osaa kutsuttiin ”kuoleman käytäväksi”.

2 pistettä: Tämän maamerkin rakentaminen alkoi vuonna 1961 ja se purettiin vuonna 1989.

1 piste: Neuvostoliiton tukema Itä-Saksan hallitus rakensi sen estääkseen liikkumista Itä- ja Länsi-Saksan välillä.

Oikeat vastaukset:

Loch Nessin hirviö

Pieni merenneito

Islanti

Oktoberfest

Blarneyn linna (Cork, Irlanti)

Berliinin muuri

Kysymykset: iKnow Euroopassa -tietokilpailupeli.

Onko maailmanloppu tulossa?

4 x UUSI RUTIINI

Lisää
koriin

Kaikkeä
kotiin.

KOKOA KODIN
SELVIITYMISPAKKAUS

"Kamppaa tuo olio!"

AAAARRRGH

Näin säilytät
ilon

PIENET, TÄRKEÄT VALINNAT

Valoa
päin

EI ÄKSYILLÄ

PAKASTIN
= PELASTIN

Käsien pesu on ilmainen "terveysvakuutus"

Last Page Banter

You know, I have a bit of an eating disorder when it comes to...well, food. I get this shake around candy, an incessant hunger that can only be sated by the barren landscape of a fridge, or an empty bag on candy if you want to be more realistic. But, it being a long term problem that I have learned to live with over the years, I have also found solutions to that problem. This being a segment no one is likely to read, I can with comfort share with you some of the weirdest things I do to sate my hunger.

Number one: stay out of your home. Being in public gives me this strength through stress to my public image that sates my hunger. This is why I enjoy being at the university or at a café in the city, just sitting there and writing for hours upon end. It does not “cure” the hunger, but it takes enough hours off the day that I do not commit harm to my body like I would were I at home. It is also a great place to buy candy, should I wish to be a weak ass little b–

Number two: eat candy anyway and exercise some more. Now, this is not something I suggest to anyone, but it allowed me to lose some weight, did it not? Therefore, it works! Just remember, every day you purchase a bag of candy (some 200g or less), you have to go out for a jog that burns more off of your fat count. NOTE: This will not give you abs.

Now, you are probably thinking: “but these aren’t helpful you little sack of shit!” And you are correct. But this last one, number three, is actually helpful. Would you believe that? Yeah...me neither, but it is. Instead of buying candy at your local store, you walk past the candy-aisle and to the frozen section. It is right there, by the ice cream. But wait, you do NOT buy ice cream (unless you really want to, who am I to judge), but you go over to the frozen vegetables section and pick up and couple of bags of cauliflowers and broccoli. Why? Because these are generally bagged in comfortable snack-sized bits that you can nibble on whenever you grow hungry. If you know your schedule (make one real quick), you can assess when a hunger is real and when it is nothing but a call by the inner pits of Hell; if it is the latter, you can take a quick bite from your freezer and thus sate it for a few minutes...few very long and agonizing minutes. This works for me, sometimes...take it from the guy who used to eat lasagne sheets.

